

Isä, Poika ja Pyhä Henki

Isä, Poika ja Pyhä Henki

”Sillä yksi on Jumala, yksi myös välimies Jumalan ja ihmisen välillä, ihminen Kristus Jeesus, joka antoi itsensä lunnaiksi kaikkien edestä, josta todistus oli annettava aikansa.” — 1 Tim. 2:5,6

Kaikilla ihmisillä on sisäinen taipumus palvoa ylempiä voimia — ylinhimillistä olentoa. Ihmiskunta on halussaan palvella jumalia muodostanut kaikenlaisia raakoja ja harhaanjohtavia käsityksiä jumaluudesta. Muutamat ihmiset, ja ajoittain jopa kansat, ovat yrittäneet hävittää Jumala-ajatuksen ja yrittäneet tulla toimeen ilman uskontoa, mutta ennemmin tai myöhemmin he ovat palanneet takaisin palvomaan jonkinlaista korkeampaa voimaa. Toisilla, innossaan yrittää saavuttaa kaikki hyöty mikä heille voisi koitua uskollisuudesta jumaluutta kohtaan, on lukematon määrä jumalia. Menneisyyden ateenalaiset menivät niin pitkälle, että he pystyttivät alttarin ”tuntemattomalle jumalalle.” — Apt. 17:23

Raamatun totinen Jumala on kaikkina aikakausina ollut lähes kaikille ihmisille ”tuntematon jumala”, ja on sitä vielä tänäänkin. Juuri tänä aikana maailman historiassa, kun suuret voimat yrittävät työntää Jumalan sanan syrjään ja pystyttää sijaan pakanajumalan palvonnan, mikä olisikaan sopivampaa kuin tutkia uudelleen Raamatun todistus kristittyjen Jumalasta, jotta me, jotka haluamme edelleen palvoa ja kunnioittaa tätä totista Jumalaa, voisimme tehdä sen ymmärryksellä sekä ”hengessä ja totuudessa.” — Joh. 4:23,24; Jer. 9:24; Joh. 17:3; Neh. 8:8,12

Raamatun Jumalan suhteen esiintyy enemmän tai vähemmän sekavuutta; tämä käy ilmi monista ristiriitaisista käsityksistä hänen suhteensa. Kuitenkaan ei ole tarpeellista meidän tutkia näiden ristiriitaisten teorioiden sisältöä saadaksemme tietää, mitä Raamattu todella opettaa tästä aineesta. On parempi, että menemme suoraan itse Raamattuun; ja kun niin teemme, tulee valoon se

tosiasia, että on vain yksi Jumala, jonka nimi on Jehova; ja että tämän aikakauden kristityt saavat ajatella ja kutsua häntä Taivaalliseksi Isäkseen.

Raamattu kertoo meille myös ”Jumalan Pojasta”, joka on meidän Herramme Jeesus Kristus, maailman Lunastaja ja Pelastaja. Johanneksen evankeliumin ensimmäinen luku sanoo, että Jeesus ennen ihmisenä oloaan tunnettiin ”Logoksena”, se on, ”Sana” eli Jehova Jumalan ”suukappale.” Suhteessaan ihmiskuntaan, sen Lunastajana ja Pelastajana, Jeesuksesta puhutaan profeettallisesti ”Rauhanruhtinaana”, ”Väkevänä Jumalana”, ”Immanuelina”, ”Miikaelina”, ”kuningasten Kuninkaana”, ”Välittäjänä” jne. Nämä erilaiset nimitykset eivät kuvaa eri jumalia, vaan tämän Jumalan ainokaisen pojan eri piirteitä, Pojan, jota Jumala on käskenyt kunnioittaa, niinkuin häntä itseäänkin kunnioitetaan. — Jes. 9:5; Matt. 1:23; Dan 12:1; 1 Tim. 2:5

Raamattu puhuu myös ”pyhästä hengestä.” Väärinkäsityksen kautta pyhää henkeä alettiin pitämään persoonana, kolmantena olentona jumaluudessa, samanarvoisena voimassa ja kunniaissa Isän ja Pojan kanssa, ollen jollain mystisellä tavalla samaa olemusta heidän kanssaan. Mutta tämä näkökanta ei ole Raamatun mukainen, kuten tulemme myöhemmin näkemään. Päinvastoin, Raamatussa pyhä henki mainitaan selvästi Jumalan pyhänä voimana tai vaikutuksena — voimana, joka toimii Jumalan tarkoitusten täyttämässä missä ja milloin vain sitä tarvitaan. Tämä tosiasia tulee selvästi ilmi, kun tutkimme Raamatun todistusta asian suhteen.

JEHOVA, Rakkauden Jumala

Enemmän tai vähemmän levinneessä väärinkäsityksessä Jehovan suhteen hänen ajatellaan olevan ankara ja välinpitämätön, raa’an rangaistuksen vaatija kaikille, jotka jättävät tekemättä hänen tahtonsa. Tältä näkökannalta Jeesusta katsotaan Raamatun rakastavana Jumalana, joka astui ankaran Jumalan ja ihmisen väliin ihmiskunnan Lunastajana ja Pelastajana. Tämä näkökanta on

kuvattu hyvin tarinassa, jota kerrotaan pienestä työstä, jolta kysyttiin, mikä olisi ensimmäinen asia, jonka hän tekisi taivaassa; hänen vastauksensa oli, että hän piiloutuisi Jeesuksen taakse, ettei Jumala näkisi häntä.

Kun tutkimme Raamattua löytääksemme mitä se sanoo Rakkauden ja Armon Jumalasta, on tärkeää ennenkaikkea huomata, että Jehovan itsensä, kuin myös Jeesuksen, osoitetaan selvästi omistavan rakkauden ominaisuus. Tiituksen 3:4:ssä hänestä todella puhutaan meidän vapahtajanamme, ja hänen sanotaan olevan hyvä ja rakastava. Tämä raamatullinen näkemys Jehovahista osoittaa hänen olevan pelastussuunnitelman Alkuunpanija, ja Jeesuksen olevan täydessä yhteistyössä hänen kanssaan. ”Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.” — Joh. 3:16; 1 Joh. 4:9,10; Hebr. 10:5-7

Nimi ”Jehova” tarkoittaa itsestään elävää, iankaikkista (Prof. James Strongin mukaan). Raamatussa se on sovellettu yksinomaan Luojaan, kaiken Suureen Alkuunpanijaan. ”Iankaikkisesta iankaikkiseen” on yksi pyhän hengen käyttämä raamatullinen ilmaus painottamaan, ettei Jehova ole luotu olento, vaan kaiken Luoja. (Ps. 90:2) Nimeä Jehova ei ole koskaan sovellettu Jeesukseen.

”Jehova” on Vanhan Testamentin sana. Uuden Testamentin kirjoittajat eivät käyttäneet sitä, ilmeisesti siitä syystä, että he pitivät sitä liian pyhänä nimenä kääntää toisille kielille, tai ehkä siksi, ettei löytynyt sopivaa kreikankielistä sanaa sen kääntämiseksi. Mutta tämä ei tarkoita, että Jehova on ainoastaan juutalaisten kolmiyhteinen jumala, niinkuin jotkut yrittävät saada meidät uskomaan. Hän on ainoa oikea Jumala, maailmankaikkeuden Luoja, se, jossa kaikki elävät olennot elävät ja liikkuvat ja ovat olemassa. — Apt. 17:24-28

Vanhan Testamentin suomenkielisessä käännöksessä käytetään useimmiten sanontaa ”Herra, Herra” kääntämään sanaa Jehova. Kun otamme tämän huomioon, huomaamme, että nimeä Jehova on

käytetty Vanhassa Testamentissa paljon; mutta se on sovitettu ainoastaan Luojaan — ei koskaan toisiin jumaliin, olivatpa ne sitten hyviä tai pahoja.

Muut jumalat Vanhassa Testamentissa

Kuitenkin VT:n puolella on muita hebreankielisiä sanoja, jotka on käännetty Herraksi tai Jumalaksi. Näillä sanoilla viitataan joskus Jehovaan ja joskus profeetallisesti myös Jeesukseen, joskus yhteen tai useampaan enkeliin, joskus jopa pakanahallitsijoihin ja pakanajumaliin. Näitä hebrealaisia sanoja on kolme — adon, adonai ja elohim. "Adon" liitetään yleensä maan suuriin ja mahtaviin henkilöihin. "Adonai" liitetään aina jumaluuteen, mutta ei aina Jehovaan. Esimerkiksi Psalmien 110:5 luemme, "Herra on sinun oikealla puolellasi, hän musertaa kuninkaat vihansa päivänä." Tässä nimi "Herra" on käännetty sanasta "adonai." Sana "elohim" on monikkomuoto ja se on useimmiten käännetty sanoiksi "jumala" ja "jumalat", ja joskus sitä on käytetty viittauksena Jehovaan, joskus profeetallisesti Kristukseen, joskus kunnioituksenomaisesti tuomareihin, joskus enkeleihin ja joskus epäjumaliin.

Mainitsemme näiden eri hebrealaisten sanojen käytön, jotka sanat on käännetty Herraksi ja Jumalaksi, painottaaksemme sitä tosiasiaa, että Jehova on ainoa Kaikkivaltias Jumala, joka on "iankaikkisesta iankaikkiseen." Raamatussa viitataan muihin herroihin ja jumaliin, mutta Jehova, silloinkin kun hänet mainitaan sanalla "adonai" tai "elohim", on ylimmäinen "Adonai" ja ylimmäinen "Elohim."

Jehovan luonnetta kuvaavat sanat

Pimeiltä keskiajoilta peräisin oleva perinteinen vääristynyt käsitys, jonka mukaan Jehova on kuvattu vanhana partaisena ukkona, on halventanut hänen arvoaan monien mielessä. Raamattu ei yritä antaa meille minkäänlaista ruumiillista kuvausta Suuresta Iankaikkisesta, sillä meidän rajalliset mielemme eivät saattaisi käsittää hänen kirkkauttaan, vaikka sitä meille kuvailtaisiinkin.

Raamattu paljastaa meille kuitenkin hyvin paljon hänen jumalallisen luonteensa huomattavista ominaisuuksista. Se kertoo meille hänen rajattomasta viisaudestaan, oikeudestaan, rakkaudesta ja voimastaan. Nämä Jehovan luonteen piirteet ovat täydellisessä sopusoinnussa keskenään; niiden julkituleminen hänen toimenpiteissään ihmiskunnan kanssa paljastaa hänen kirkkautensa. Kuitenkin vain siinä määrin kuin ymmärrämme Jumalan suunnitelmaa ihmiskunnan hyväksi, voimme arvostaa Jumalan luonteen kauneutta.

Kun Raamattu sanoo, että Jumala on rakkaus, että hän on oikeus, sekä viisas ja voimakas, vain silloin nämä hänen ihanat ominaisuutensa kuvaukset tulevat järkeviksi, kun näemme Luojan suunnitelmien ihmislasten suhteen käyvän täytäntöön. Samalla kun voimme nähdä Jehovan voiman ympärillämme olevassa luomakunnassa, silti Jumalan suunnitelma kuolleiden ylösnousemuksesta ja erityisesti Jeesuksen ylösherättäminen ovat osoituksia hänen voimastaan, joka menee ylitse jopa hänen luomistyönsä. — Efe. 1:19,20

Joku, jolla ei ole tietoa Jumalan suunnitelmasta kokonaisuudessaan, saattaa ihmetellä miksei hän käytä voimaansa ja välittömästi lopeta ihmisten kärsimyksiä, varsinkin sen tosiasian valossa, että hänen sanotaan olevan niin rakkaudellinen ja voimakas. Mutta meidän täytyy muistaa, että Jumala on oikeudenmukainen (vanhurskas) ja viisas, kuin myös voimakas ja rakkaudellinen. Kaiken, minkä hän tekee, täytyy olla täydessä sopusoinnussa kaikkien näiden hänen luonteensa ominaisuuksien kanssa. — Ps. 89:15

Jos Jumala olisi ollut ainoastaan rakkaudellinen ja armollinen, hän ei olisi tuominnut ensimmäisiä vanhempiamme kuolemaan, vaikka hän olikin kertonut heille, että jos he tekisivät syntiä, he kuolisivat. Yksi Jumalan peruslaeista on, ”synnin palkka on kuolema.” (Room. 6:23) Hänen oikeutensa sentähden vaati, että esivanhempamme maksaisivat synnistään.

Joku saattaa nyt väittää, että Jumalan suunnitelma herättää kuolleet tarkoittaa sitä, että Jumalan oikeus vaatia kuolemantuomio hänen lakinsa rikkomisesta pannaan syrjään. Mutta tässä kohdin suunnitelmaan astuvat Jumalan viisaus ja rakkaus. Jos olisi olemassa ainoastaan oikeus, mitään järjestelyjä ei olisi tehty alkuperäisen kuolemantuomion saattamisesta syrjään; mutta Jumalan viisaus ja rakkaus löysivät tien, jolla Jumala olisi vanhurskas ja silti käyttäisi voimaansa asettamaan kuolleet takaisin elämään. Tämä tie kulkee Kristuksen, Lunastajan, kautta. (Room. 3:26; Joh. 14:6) Kristuksen lunastustyön ensimmäiseen piirteeseen viitataan Raamatussa sanalla "lunnaat", joka tarkoittaa "vastaava hinta." Juuri Jumalan rakkaus varasi nämä lunnaat, niinkuin Raamattu sanoo, "Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä." — Joh. 3:16; Hebr. 2:9

Tämä ei myöskään tarkoita, että Jehova olisi muuttanut mieltään "synnin palkan" suhteen. Jumalallinen viisaus näyttelee tärkeää roolia Luojan asenteessa ihmisluomuksiaan kohtaan. Jumala näki, että olisi erittäin järkevää, että ihminen saisi perusteellisen tiedon synnistä ja sen hirveistä seurauksista.

Tapa, jolla paha on sallittu, on lisäosoitus Jumalan rajattomasta viisaudesta. Hän olisi voinut luoda niin paljon ihmisiä, että he olisivat täyttäneet koko maan ja siten kansoittaneet tämän planeetan. Tämä olisi merkinnyt sitä, että heistä kukin olisi joutunut henkilökohtaiseen elämän koetukseen. Tässä tapauksessa kävisi niin, että jos kukin rikkoja pitäisi lunastaa kuolemasta, jokaiselle heistä vaadittaisiin oma, erillinen Lunastajansa. Siten voimme nähdä Jumalan suunnitelman viisauden, suunnitelman, jossa Aadam oli koko suvun vastuullinen pää. Näin synty ei ainoastaan tuottanut kaikille tuomiota, jossa kaikki ovat syntyneet epätäydellisinä, vaan se teki mahdolliseksi lunastaa kaikki yhden ainoan Lunastajan kuoleman kautta. — Room. 5:12,18

Kun ihmiskunnan kukin sukupolvi astuu esiin, se saa kokemuksen kautta tiedon synnistä ja sen seurauksista, ja menee sitten pois

kuoleman uneen, tullakseen nostetuksi jälleen elämään tulevan valtakunnan aikana; silloin heidän nykyisen elämän kokemukset ovat heille erittäin arvokas etu, kun punnitsevat tottelevaisuuden hyötyä jumalallista lakia kohtaan, joka silloin on voimassa. Tämän äärettömän viisaan järjestelyn kautta jokainen Aadamın jälkeläinen saa kokemuksellisen tiedon sekä hyvästä että pahasta, ja on siten hyvin varustettu järkevään valintaan näiden kahden välillä. Ne, jotka valitsevat hyvän ja ottavat vastaan Jumalan armon Lunastajamme Kristuksen kautta, he saavat elää iankaikkisesti. — Matt. 25:31-46

Jumalan moninainen viisaus

Efesolaiskirjeen 3:10:ssä Paavali puhuu ”Jumalan moninaisesta viisaudesta.” Apostoli osoittaa myös, että tämä ”moninainen viisaus” on tehty tiettäväksi jopa maailmankaikkeuden enkeliolennoille, ja se on paljastettu heille erityisesti Jumalan toiminnan kautta nykyisen evankeliumikauden seurakunnan kanssa. Tämä tarkoittaa sitä, että Jumalan eri olemassaolon asteilla elävät luomukset hyötyvät siitä, että he seuraavat Jumalan suunnitelman edistymistä, jossa suunnitelmassa ihmiskunta toipuu synnin seurauksista.

Seurakunnan valitseminen ja valmistaminen yhteistyöhön Jeesuksen kanssa — tulevan valtakunnan työhön nostamaan kadotettu suku synnistä ja kuolemasta — on vielä suurempi osoitus Jumalan viisaudesta. Kuinka viisasta onkaan, että langenneen suvun edustajia valitaan, koetellaan ja siten tehdään valmiiksi toimimaan kanssaihmistensä kanssa ja siunaamaan heitä uuden aikakauden välitystyössä.

Ja näille asetettu pätevyystesti on niin viisas; nimittäin, että he rakastavat Jumalan tahtoa yli kaiken ja lähimmäisiään niin epäitsekkeästi, että he ilolla uhraavat elämänsä palveluksessa nyt — kuinka epätäydellinen tämä palvelus lieneekään — että heidän korotettaisiin tulevaisuuden kirkkaaseen palvelukseen, joka todella antaa elämän koko ihmiskunnalle. Juuri tähän apostoli viittaa puhuessaan kasteesta kuolleiden puolesta. — 1 Kor. 15:29

Ne, jotka nyt seuraavat Jeesuksen jalanjalkia, tulevat hallitsemaan hänen kanssaan 1000-vuotisessa valtakunnassa. Tuon valtakunnan tarkoituksena on asettaa koko ihmissuku kadotettuun, maanpäälliseen paratiisiin. Noiden 1000 vuoden aikana Kristus ja seurakunta toimivat välittäjähallituksena ohjatakseen ja siunatakseen maailmaa, ja lopulta saattaakseen ihmiset sovitukseseen Jumalan kanssa. — Ilm. 20:4; Apt. 3:20,21; 15:16,17

Näin me näemme, että Jumalan suunnitelma osoittaa hänen rakkautensa, hänen oikeutensa, hänen voimansa ja hänen viisautensa. Mitä enemmän opimme tästä suunnitelmasta, sitä selvemmin voimme nähdä siitä paljastuvan Jumalan ihanan luonteen. Jumalan suunnitelman valossa jopa nykyiset vaikeat kokemukset, jotka ihmiskunta on käymässä läpi, ovat ymmärrettäviä, koska me voimme katsella niitä tulevaisuuden ihanien järjestelyjen näkökulmasta, järjestelyjen, jotka Jumala on tehnyt kaikkien ihmisten siunaamiseksi.

JEESUS

Vanhan Testamentin Jehova Jumala on Uuden Testamentin Taivaallinen Isä. Siksi Jeesus opetti meitä rukoilemaan, ”Isä meidän, joka olet taivaissa.” Jeesus on Jumalan Poika; ja tämä on suhde, jota hän on aina nauttinut Jehovan, Luojan, kanssa. Raamattu tekee selväksi, että Jeesus on ollut aktiivisesti yhdessä Isänsä kanssa aina luomisen varhaisimmasta alusta. Se kertoo meille, todellakin, että hän on ”Jumalan luomakunnan [luomisen] alku” ja ”esikoinen ennen kaikkea luomakuntaa” (kreikk. alkutekstin mukaan ”kaiken luomisen esikoinen”). — Ilm. 3:14; Kol. 1:15

Nämä lauseet osoittavat, että Jeesus on Isän suora luomus, ja siksi hänestä voidaan syyllä puhua Isän ”ainokaisena (kreikk. ”ainosyntyisenä”) poikana.” Apostoli kertoo meille myös, että Jeesus oli Jehovan toimelias välikäsi kaikessa luomistyössä. Hän sanoo: ”Sillä hänessä luotiin kaikki, mikä taivaissa ja mikä maan päällä on, näkyväiset ja näkymättömät, olkoot ne valtaistuimia tai herrauksia,

hallituksia tai valtoja, kaikki on luotu hänen kauttansa ja häneen.” — Kol. 1:16; Hebr. 1:2; Joh. 1:3; Ef. 3:9

Toinen mielenkiintoinen lause, joka todistaa tämän saman asian, on Johanneksen evankeliumin 1. luku. Tässä Jeesukseen, hänen olemassaolossaan ennen ihmiseksi tuloa, viitataan Jumalan ”Sanana”. Jae 14 sanoo, että ”Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme.” Tässä sanonta ”Sana” on käännetty kreikankielisestä sanasta ”Logos.” Muinaisilla kuninkailla, heidän puhuessa kansalle, oli tapana istua verhon takana, jonka edessä seisoj edustaja, joka julisti kuninkaan viestin kansalle. Tätä edustajaa kutsuttiin logokseksi — kuninkaan sanaksi tai puhetorveksi.

Tämä kuvaus mielessä nimitys Logos, kun se sovelletaan Jumalan ainokaiseen Poikaan, näyttää olevan varsin sopiva. Jumalan Poika on Logoksena ollut aina Jehovan toimelias välikäsi, ja Raamattu vakuuttaa meille, että hän tulee aina olemaankin. Ei ainoastaan luomistyössä, vaan myös seurakunnan kutsumisessa ja valitsemisessa tänä aikakautena sekä suunnattomassa ennalleenasetustyössä tuhatvuotiskautena tämä Jumalan rakastettu Poika toimii Isän puolesta, tehden tiettäväksi Hänen tahtonsa ja tehden Hänen työtänsä. Tuhatvuotiskautena Poika puhuu rauhaa kaikille kansoille, ja he takovat miekkansa vantaiksi ja keihäänsä vesureiksi. — Miika 4:1-4; Ps. 46:10

Puhuessaan Jumalan tarkoitusten kirkkaasta voitonkulusta tulevaisuudessa maan päällä, Jumalan Pojan johdon alaisuudessa, Apostoli Paavali sanoo, ”Hänen pitää hallitseman ‘siihen asti, kunnes hän on pannut kaikki vihollisensa jalkojensa alle.’ Vihollisista viimeisenä kukistetaan kuolema. Sillä: ‘Kaikki hän (Jehova) on alistanut hänen (Jeesuksen) jalkojensa alle.’ Mutta kun hän sanoo, ‘kaikki on alistettu’, niin ei tietenkään ole alistettu se (Jehova), joka on alistanut kaiken hänen (Jeesuksen) allensa. Ja kun kaikki on alistettu Pojan valtaan, silloin itse Poikakin alistetaan sen (Jehovan) valtaan, joka on alistanut hänen (Jeesuksen) valtaansa kaiken, että Jumala (Jehova) olisi kaikki kaikissa.” — 1 Kor. 15:25-28

Huomattavasti hämmennystä on saanut aikaan Joh. 1:1,2 epätarkka käännös, joka saa asian näyttämään siltä, että "Sana", eli Logos, on sama persoona kuin Jumala. Mutta alkuperäisessä kreikan kielisessä tekstissä asia tulee selväksi. Kreikan kielessä käytetään substantiivien edellä joko määräävää artikkelia tai ei ollenkaan artikkelia, mikä ei Suomen kielen rakenteen vuoksi tule käännöksestä esille. Alkutekstissä tehdään ero Logoksen, joka oli (eräs) jumala (ei artikkelia), ja Isän, johon viitataan Jumalana (määräävä artikkeli), välillä. Käännöksessä tulisi kuulua, "Alussa oli Logos, ja Logos oli Jumalan tykönä, ja Logos oli eräs jumala. Hän oli alussa Jumalan tykönä."

Tässä tekstissä sanaksi "jumala" on käännetty kreikkalainen sana "theos." "Theos" yksinkertaisesti tarkoittaa voimallista olentoa, ja meidän tulee tekstistä päätellä, viitataanko Jehovaan, suureen Kaikkivaltiaaseen, vai hänen Poikaansa, joka aikaisemmin oli Logos, joka on "eräs" voimallinen. Itse asiassa tätä theos sanaa käytetään myös 2 Kor. 4:4:ssä, jossa viitataan Saatanaan, joka on "tämän maailman jumala (theos)." Kuitenkin, kreikan kielessä määräävä artikkeli osoittaa selvästi, ketä tarkoitetaan.

Täten näemme, että se oli juuri Logos, (eräs) jumala, joka toimi aktiivisena välikätenä Jehovan luomistyössä ja joka tuli "lihaksi" eikä Jehova, Kaikkivaltias Jumala. Tässä yhteydessä on mielenkiintoista huomata 1. Mooseksen kirjan Luomiskertomuksessa käytetty ilmaisumuoto, josta luemme, "Tehkäämme hänet kuvaksemme, kaltaiseksemme (Hebr. "kuvamme kaltaiseksi")." Tässä Jehova, suunnitellensa ja ohjatessaan käsillä olevaa työtä, puhuu Logokselle. — 1 Moos. 1:26

Ja sopusoinnussa tämän ykseyden hengen ja yhteistyön kanssa, kun tuli aika lunastaa langennut ihminen, Logos "nöyryytti itsensä" tullen palvelijaksi alhaisemmalle tasolle, ristin kuoleman kärsimysten tähden. (Filipp. 2:7,8) Koko maallisen palvelusvirkansa ajan Jeesus pysyi nöyränä, muistuttaen aina niille, joita hän palveli, että ne sanat, jotka hän puhui, ja ne teot, jotka hän suoritti, eivät olleet hänen omiansa, vaan Taivaallisen Isän. Tämä on täydessä sopusoinnussa

hänen selvän lausuntonsa kanssa, "Isä on minua suurempi." — Joh. 14:28

Jeesuksen ykseys Isän kanssa

Jeesus julisti opetuslapsilleen, "Minä ja Isä olemme yhtä." (Joh. 10:30) Tätä lausumaa on käytetty väärin pyrkimyksessä osoittaa, että Jeesus ja hänen Isänsä olivat yksi ja sama persoona. Mutta uskomme kaikkien myöntävän, että on olemassa myös muunlaista ykseyttä kuin olemuksen samanlaisuutta. Johanneksen 17. luvussa Jeesuksen sanotaan rukoilevan seurakuntansa ykseyden puolesta. Rukouksessaan hän pyytää Isäänsä saattamaan saman ykseyden seurakuntansa ja itsensä välille, kuin mitä hänellä itsellään ja Isällä oli. (Joh. 17:21-23) Tämä on selvästi tahdon, tarkoitusten ja toiminnan ykseyttä. — vrt. 1 Kor. 3:8 ja Gal. 3:28

Juuri tässä samassa merkityksessä, Jeesuksen sanojen mukaan, Hän ja Isä ovat yhtä. Tämä tuodaan selvästi esiin monissa Mestarin sanomissa asioissa. Maallisen tehtävänsä aikana hän jatkuvasti painotti, ettei hän tullut tekemään omaa tahtoaan, vaan Taivaallisen Isän tahdon, joka hänet lähetti. Kun Jeesus oli kohtaamassa pilkkaa, häpeää ja kuoleman, hän pyysi Isää ottamaan pois tämän maljan jos mahdollista. Mutta hän sanoi, "Älköön kuitenkaan tapahtuko minun tahtoni, vaan sinun." (Luuk. 22:42; Matt. 26:39; Joh. 4:34; 5:30; 6:38) Taivaallisen Isän tahto oli aina tärkeintä Mestarin elämässä; siksi hän saattoi todella sanoa, "Isä ja minä olemme yhtä."

Tämä oli syynä myös siihen, miksi Jeesus saattoi totuudella sanoa, "Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän." (Joh. 14:9) Että tämä Jeesuksen lausunto ei tarkoita, että joka hänet näkee, todella näkee Jehovan, osoitetaan selvästi sekä Uuden että Vanhan Testamentin lausunnoissa jopa niin pitkälle, ettei kukaan ihminen voi nähdä Jumalaa ja elää. (2 Moos. 33:20; 1 Tim. 6:16; 1:17; Joh. 1:18) Jos ne, jotka katsoivat Jeesusta hänen lihassa ollessaan, todellisesti näkivät Jumalan, se tarkoittaisi, että Jumala, maailmankaikkeuden Luoja, on ihmisolento. Se, mitä Jeesus tarkoitti, oli se, että hänen elämänsä ja

toimintansa palveli siinä tarkoituksessa, että se paljastaisi Isän niille, joilla oli ”silmit nähdä.”

Ja sitäpaitsi tulee muistaa, että lihassaan Jeesus oli tarkka vastine isä Adamista, josta sanotaan, että hänet luotiin ”Jumalan kuvaksi.” Tämä tietenkin viittaa moraaliseen kuvaan, ei fyysiseen kaltaisuuteen. Se tarkoittaa, että Adam oli kykenevä erottamaan oikean ja väärän, niinkuin nuo periaatteet oli Jumalan laissa ilmoitettu. Tämä on syynä siihen, miksi häntä pidettiin syypäänä syntiin.

Jeesus oli, niinkuin Adam ennen lankeemustaan, myös Jumalan kuva — täydellinen, synnitön ihmisolento. Oli välttämätöntä, että Jeesus oli sellainen, koska hän ei muuten olisi voinut lunastaa Aadamia ja hänen sukuaan kuolemasta. Hän tuli maan päälle Taivaallisen Isän edustajana, ja kaikki mitä hän teki ja sanoi, oli sitä mitä Isä olisi tehnyt, jos Hän olisi henkilökohtaisesti vierailut maan päällä. Siten on ihmeellisellä tavalla totta, että ne, jotka näkivät Jeesuksen, näkivät Isän. Se oli ainoa tapa, jolla langennut ihmisolento saattoi nähdä Jumalan ja elää.

Tämä raamatullinen käsitys Jeesuksen persoonasta Isän rakastettuna ja ainokaisena (ainosyntyisenä) Poikana tulisi lisätä arvostustamme häntä kohtaan ja antaa hänelle sydämissämme paikka, jonka hän ansaitsee — toisena Jehovan itsensä jälkeen. Meidän tulisi kunnioittaa Poikaa, niinkuin kunnioitamme Isää. Jumala kunnioitti ja arvosti Poikaa niin korkeasti, että Hän käski jopa enkeltenkin kumartaa häntä. (Hebr. 1:6,7) Jos otamme sen näkökannan, että Jeesus oli itse Jumala, kohtaamme järjettömyyden Mestarin rukoillessa itseään, kuin myös monen muun ristiriitaisuuden hänen maallisen elämänsä ja toimintansa yhteydessä.

Jeesus nyt korkealle korotettu

Raamattu osoittaa, että toteuttaessaan Jumalan suunnitelmaa ihmissuvun lunastamiseksi Jumalan ainosyntyinen Poika koki kaksi luonnonmuutosta. Ennen ihmisenä oloaan hän oli kirkkauden henkiolento, seuraavana kunniassa ja vallassa itse Taivaalliseen Isään nähden. Jeesus viittasi aikaisempaan kirkkauteensa, kun rukoi, ”Isä, kirkasta sinä minut tykönäsi sillä kirkkaudella, joka minulla oli sinun tykönäsi, ennenkuin maailma olikaan.” (Joh. 17:5) Tämä kirkkaus pantiin pois, kun Logos ”tuli lihaksi.” Jeesus tuli lihaan, niinkuin apostoli selittää, ”kuolemansa kärsimyksen tähden.” (Hebr. 2:9,14) Henkiolentona hän ei olisi voinut antaa itseään vastaavana hintana isä Aadamin ja hänen sukunsa edestä, joten hän nöyryytti itsensä voidakseen kuolla lunastushintana ja siten pelastaa ihmissuku iankaikkiselta tuholta. — Filipp. 2:7,8; 1 Tim. 2:5,6

Nostaessaan Mestarin kuolleista Isä teki enemmän kuin asetti Poikansa aikaisempaan kirkkauteen taivaassa. Isä korotti hänet korkealle, asetti hänet oikealle puolelleen maailmankaikkeuden valtaistuimelle. Isä korotti hänet jumalalliseen luontoon, niin että hän on nyt todella jumalallinen Kristus — Isänsä olemuksen kuva. Mikä ihmeellinen Pelastaja! — Ps. 110:1; Apt. 2:34,36; Efe. 1:20-22; Filipp. 2:9-11; Hebr. 1:3-13

PYHÄ HENKI

Väärien käännösten kautta tai muulla lailla monet ovat ajautuneet virheellisesti uskomaan, että pyhä henki on persoona, kolmiyhteisen Jumalan kolmas persoona; mutta Raamattu, kun se oikein ymmärretään, ei tue tätä ajatusta.

Vanhassa Testamentissa sana ”henki” on käännös hebreankielisestä sanasta ”ruah.” Tämän sanan perusmerkitys on ”tuuli.” Tällä emme kuitenkaan tahdo antaa sitä ajatusta, että pyhä henki olisi pyhä tuuli; tämä on ainoastaan sanan perusmerkitys. Tuuli on sekä näkymätön että voimakas, ja sen tähden menneisyyden ihmiset sovelsivat tämän sanan moniin näkymättömiin ja voimallisiin vaikutuksiin. Koska jumalallista voimaa harjoitetaan eri kanavien ja välikäsien kautta

ihmisen katseen ja ymmärryksen ulottumattomissa, tätä *ruah* sanaa alettiin yhä enemmän ja enemmän soveltaa kaikkiin Jumalan toimiin. Sana *ruah* on, sanan "henki" lisäksi, käännetty Vanhassa Testamentissa sanoiksi "henkäys", "mieli", "haju", "myrsky", "tuuli" ja "tuulinen." Voimme nähdä, että kunkin näiden käännösten sanojen takana on ajatus näkymättömästä voimasta tai vaikutuksesta. Esimerkkinä on mielen voima, joka on näkymätön ja jonka toimintaa ymmärretään hyvin vähän.

Uudessa Testamentissa kreikankielinen sana, joka on käännetty sanaksi "henki", on sana "pneuma." Tämän sanan perusmerkitys on myös "tuuli" tai "ilma." Sen lisäksi, että se on käännetty sanaksi "henki", se on Uudessa Testamentissa käännetty sanoiksi "elämä", "hengellinen" ja "tuuli."

Siten pyhä henki on Jumalan näkymätön voima, joka ilmenee hyvin monella tavalla. Jumalan luomisvoimasta luemme, että "Jumalan henki liikkui vetten päällä." (1 Moos. 1:2) Se oli elämää antava voima. Pyhän hengen vaikutus meidän kristityssä elämässämme on pääasiassa Jumalan mielen vaikutusta — hänen ilmoitetun tahtonsa voima meihin nähden. Se auttaa meitä ymmärtämään, mikä on pyhä henki, ja vertailemaan keskenään, mitä Raamattu sanoo siitä ja Saatanan epäpyhästä hengestä. Pyhän hengen erilaisiin ilmenemistapoihin viitataan sanonnoilla "Jumalan henki", "Herran henki", "Kristuksen henki", "pyhyiden henki", "totuuden henki", "lapsuuden henki", "uskon henki", "voiman henki", "armon henki", "profetian henki."

Saatanan hengen eri ilmenemismuotoja kuvataan sanonnoilla "pelkuruuden henki", "orjuuden henki", "maailman henki", "antikristuksen henki", "uneliaisuuden henki", "eksytyksen henki." Kukaan ei liene tee sitä johtopäätöstä, että koska sanaa "henki" on näin käytetty kuvaamaan Saatanan erilaisia vaikutuksia maailmassa, olisi olemassa persoonallinen epäpyhä henki, joka on yhtä olemusta Saatanan kanssa.

Pyhän hengen persoonallisuus

Pyhän hengen persoonallisuutta perustellaan sillä, että siitä käytetään Raamatussa personoivaa ”hän” sanaa. Tämä ”hän” sana johtuu kuitenkin kääntäjien halusta saada pyhästä hengestä persoona. Kreikan kielessä pyhästä hengestä on käytetty kolmea pronominia, ”autos”, ”ekeinos” ja ”heauton.” Näitä käytetään puhuttaessa 3. persoonassa: hän, he, se, ne. Niitä käytetään kreikan kielessä puhuttaessa sekä ”se” että ”hän”.

Sanaa ”autos” käytetään pyhästä hengestä Johanneksen 14:17; 16:7. Tätä samaa sanaa käytetään myös mm. seuraavissa kohdissa, jotka osoittavat, että se voidaan kääntää myös sanalla ”se”: ”Lähetti tappamaan kaikki poikalapset Beetlehemistä ja koko SEN ympäristöstä.” (Matt. 2:16) ”Sillä MILLÄ mitalla te mittaatte, sillä mitataan teille takaisin.” (Luuk. 6:38) ”Ja olkaa SIINÄ talossa.” (Luuk. 10:7) ”Kun tulette kaupunkiin, jossa teitä ei oteta vastaan, niin menkää SEN kaduille ja sanokaa...” (Luuk. 10:10) ”Miksi et siis antanut rahojani rahanvaihtajain pöytään, että minä tultuani olisin saanut periä NE korkoineen.” (Luuk. 19:23) ”Kaksi heistä kulki SINÄ päivänä...” (Luuk. 24:13) ”Ja he nousivat SILLÄ hetkellä.” (Luuk. 24:33) ”Antoi meille tämän kaivon ja joi SIITÄ.” — Joh. 4:12

Sanaa ”ekeinos” käytetään pyhästä hengestä Johanneksen 14:26; 16:8,13,14. Tätä sanaa käytetään mm. seuraavissa paikoissa: ”Ja poika oli SIITÄ hetkestä terve.” (Matt. 17:18) ”Mutta SE tietäkää.” (Matt. 24:43) ”Sodoman on oleva SINÄ päivänä helpompi kuin SEN kaupungin.” (Luuk. 10:12) ”Mutta SE päivä oli sapatti.” (Joh. 5:9) ”On syntiä, joka on kuolemaksi; SIITÄ minä en sano, että olisi rukoiltava. — 1 Joh. 5:16

Sana ”heauton” on käännetty pyhästä hengestä puhuttaessa sanoilla ”hänestä itsestään.” (Joh. 16:13). Tätä sanaa käytetään mm. seuraavissa paikoissa: ”Huominen päivä pitää murheen ITSESTÄÄN.” (Matt. 6:34) ”Jos jokin valtakunta riitaantuu ITSENSÄ kanssa... Ja jos jokin talo riitaantuu ITSENSÄ kanssa.” (Mark.

3:24,25) "Oksa ei voi kantaa hedelmää ITSESTÄÄN." (Joh. 15:4)
"Samoin uskokin, jos sillä ei ole tekoja, on ITSESSÄÄN kuollut." —
Jaak. 2:17

Nämä Raamatunpaikat todistavat selvästi, että niitä pronomineja, jotka on käännetty sanalla "hän" pyhän hengen yhteydessä, on käytetty puhuttaessa mm. kaupungeista, kaivoista, oksista, elottomista asioista, jopa synnistä; ja nämä eivät varmaankaan ole persoonia.

Hengestä syntynyt

Raamatussa on käytetty monenlaisia ilmaisuja kuvaamaan pyhän hengen työtä kristittyjen sydämissä ja elämässä. Yksi näistä on "syntyä." Tämä sana antaa ajatuksen uuden elämän tulemisesta olemassaoloon, ja tämä on yksi asia, joka suoritetaan pyhän hengen voimalla. Tämä uusi elämä, kun se on täydelleen syntynyt, on niin erilainen kuin inhimillinen elämä, että Jeesuskin sanoi siitä, "Tuuli puhaltaa, missä tahtoo, ja sinä kuulet sen huminan, mutta et tiedä, mistä se tulee ja minne se menee; niin on jokaisen, joka on hengestä syntynyt." — Joh. 3:8

Kreikankielinen sana, joka on Raamatussa käännetty sanaksi "syntyä", voidaan kääntää myös sanaksi "siitä" ("sikiäminen"); sen tähden on välttämätöntä päätellä tekstiyhteydestä, kumpaa kirjoittaja on tarkoittanut. Huomatessamme tämän erotuksen olimme, ettei Kristukseen kääntymisestä ole oikein puhua hengestä syntymisenä. Kun ihminen tulee katumuksessa Jumalan tykö, ja uskon kautta Kristukseen Lunastajanaan antautuu täydessä vihkiytymisessä tekemään Jumalan tahdon, silloin tapahtuu se, mitä voidaan kuvata Jumalan hengestä "sikiämisenä." Toisin sanoen silloin alkaa uusi elämä.

Mutta tämä uusi elämä, jatkaaksemme kuvaannollista puhetta, on ainoastaan sikiö. Sitä pitää ravita Jumalan Sanalla, jotta se kehittyisi ja kasvaisi vahvaksi Herrassa ja hänen väkevyytensä voimassa. Vasta

ylösnousemuksessa tämä uusi elämä saa syntymänsä. Vasta silloin on totta Jeesuksen sanat, että joka siten on syntynyt, se on kykenevä tulemaan ja menemään kuin tuuli. Täten näemme, että huomaamalla tämän erotuksen sanojen ”syntyä” ja ”siitä” käytön välillä, saamme paljon paremman ymmärryksen, mitä Jumalan sanan kautta harjoitettu voima saa aikaan Mestarin vihkiytyneiden seuraajien puolesta.

Hengen kaste

Raamattu puhuu myös hengen ”kasteesta.” Kreikkalainen sana ”baptizoo” merkitsee hautaamista, upottamista; ja tulla kastetuksi Jumalan hengellä merkitsee yksinkertaisesti, että joku on niin täydellisesti antautunut tekemään Jumalan tahdon, että hän tulee täydellisesti sen johdon alaisuuteen ilman minkäänlaista omaa tahtoa. Kuitenkin, Jumalan näkökannalta koko Kristuksen seurakunta kastettiin hengellä Helluntaina, ja sen tähden ei ole tarpeellista kastaa hengellä erikseen jokaista yksityistä, joka vihkiytyy tekemään hänen tahtonsa.

Apostoli Paavali kirjoittaa, ”Sillä me olemme kaikki yhdessä hengessä kastetut yhdeksi ruumiiksi”, ja hän selittää, että yksityisen henkilön kohdalla tämä kaste tapahtuu silloin, kun hän tulee Kristuksen ruumiiseen. (1 Kor. 12:13) Se on meidän tahtomme hautaamista Jumalan tahtoon, niinkuin se on osoitettu Kristuksen, ”ruumiin” Pään, kautta. Kun olemme saaneet oikean näkökannan siihen mitä sisältyy hengen kasteeseen, emme etsi uusintoja erityisistä Jumalan voiman osoituksista, jotka tapahtuivat Helluntaina.

Kun ymmärrämme mitä tuloksia on odotettavissa, kun asetamme itsemme pyhän hengen vaikutuksen alaiseksi, emme ihmettele, miksi emme kykene puhumaan kielillä, niinkuin opetuslapset Helluntaina ja jonkin aikaa sen jälkeen. Alkuseurakunnan harjoittama kielillä puhuminen oli erittäin tarpeellista siihen aikaan. Esimerkiksi Helluntaina juutalaiset kokoontuivat Jerusalemiin

kaikkialta silloin tunnetusta maasta. He puhuivat eri kielillä, ja Herran tahto oli, että he saisivat todistuksen apostolien julistamasta totuudesta. Jotta tämä voitaisiin saada aikaan, opetuslapsille annettiin ihmeen kautta voima puhua näillä eri kielillä. Kun seurakunta kasvoi ja kääntymyksiä tapahtui näiden erikielisten ryhmien keskuudessa, kielillä puhumiseen ei ollut enää tarvetta, sillä erilaisten ryhmien keskuudessa oli opetuslapsia, jotka kykenivät julistamaan ilosanomaa heidän omilla kielillään.

Hengellä täytetty

Raamattu julistaa, ”Täyttykää hengellä.” (Efe. 5:18) Kuinka tarkoitukseton tämä ilmaus olisikaan, jos pyhä henki olisi persoona! Mutta kun huomaamme, että se on yksinkertaisesti Jumalan voima tai vaikutus, jota harjoitetaan kristityn elämässä pääasiassa hänen kirjoitetun sanansa kautta, silloin voimme ymmärtää kuinka on mahdollista omistaa enemmän tai vähemmän elämäämme vaikuttavaa henkeä. Hengellä täytyminen vaatii tyhjentymistä omasta itsestään ja tahdostaan, sekä ahkeraa paneutumista Jumalan sanan opiskeluun ja kaikkien sen vanhurskaiden ohjeiden käytäntöön panoa.

Raamatussa kristittyjen sanotaan myös olevan sinetöidyt lupauksen pyhällä hengellä. (Efe. 1:13) Jumalan henki ohjasi profeettojen mieliä heidän kirjoittaessaan Vanhaa Testamenttia, jonne on merkitty monia lupauksia, jotka suovat Jumalan siunauksia hänen uskollisille ihmisilleen. Uusi Testamentti on myös kirjoitettu suoraan hengen, eli Jumalan voiman, inspiroimana, ja se sisältää lisää lupauksia, joiden kautta Jumala Kristuksen kautta takaa voiton jokaiselle Mestarin uskolliselle seuraajalle. Näin hän ”sinetöi” meidät lupauksensa kautta; toisin sanoen hän vakuuttaa meille, että jos olemme uskolliset hänelle, hän antaa meille armonsa avuksi aina kun olemme sen tarpeessa, ja että ylösnousemuksessa hän antaa meille elämän kruunun.

Sanaa "todistaa" on myös käytetty pyhän hengen työn yhteydessä kristittyjen elämässä. Hänen henkensä todistaa meidän henkemme kanssa, apostoli kertoo meille, "että me olemme Jumalan lapsia." (Room. 8:16) Tämä on myös hyvin ymmärrettävä asia. Läpi henkeytetyn Raamatun on kuvattu kristittyjen eri askelia ja kokemuksia, kristittyjen, jotka uskollisesti tekevät Jumalan tahdon. Jotka huomaavat, että Jumala siunaa heitä niissä puitteissa, jotka henki ilmoittaa Jumalan Sanassa, heillä on hengen todistus, että heidät on hyväksytty Jumalan perheeseen pyhästä hengestä sikiytymisen kautta, ollen siten Jumalan lapsia.

Kaikki liha siunataan

Tuhatvuotiskautena Jumalan henki vuodatetaan monella tavalla ihmiskunnan siunaamiseksi. Hän saattaa kunniansa tuntemuksen täyttämään koko maan, "niinkuin vedet peittävät meren." (Jes. 11:9) Hänen voimansa toimii myös kuolleiden asettamiseksi takaisin elämään, sillä häneltä on lupaus, että "on oleva ylösnousemus... sekä vanhurskasten että vääräin." — Apt. 24:15

Uuden Liiton lupauksessa, jonka liiton Herra tulee tekemään ensin Israelin huoneen kanssa ja sitten koko maailman kanssa, on maininta, että Herra on kirjoittava lakinsa kansan sydämiin. (Jer. 31:31-34) Tämä on myös oleva tulos pyhän hengen toiminnasta niiden elämässä, jotka tottelevat Kristuksen valtakunnan lakeja.

Kristuksen tuhatvuotisen valtakunnan aikana Saatana on sidottu, joten hänen henkensä ei silloin ohjaa ihmisiä tekemään vääryyttä. Sen sijaan uudessa yhteiskuntajärjestelmässä kaikki olosuhteet ovat suosiolliset Jumalan vanhurskaan tahdon tekemiseksi. Rakkaus tulee itsekkyyden sijaan elähdyttäväksi voimaksi kaikessa ihmisen toiminnassa. Ihmiset oppivat, että suurin ja ainoa kestävä ilo tulee siitä, että tekee hyvää mieluummin toisille kuin itselle, kuin että itsekkäästi yrittää pitää huoli ensin omista toiveistaan.

Siten ihmiskunnan koko olemus tulee asteettain muuttumaan tuloksena siitä, että Herra vuodattaa henkensä kaiken lihan päälle. Kuinka iloisia meidän tulisi ollakaan, että Jumalan voima tulee näin ilmi sen ratkaistessaan onnettoman ja kuolevan ihmiskunnan ongelmat! Kun näiden siunausten, jotka ovat seurausta pyhän hengen vuodatuksesta, huomataan tulevan maailmankaikkeuden suurelta ja totiselta Jumalalta, maan ja taivaan Luojalta, ihmiset ilolla antavat kunnian hänelle, sillä silloin he tietävät, että hän todella on Rakkauden Jumala. — Jes. 25:6-8